

A pásztorolt gyülekezet

Máté 18,11-18

Húsvét u. 2. vasárnap

1953. április 19.

Ez az ige az élő Krisztus élő gyülekezetét úgy mutatja be, mint pásztorolt gyülekezetet.

1. Ez a gyülekezet kevert gyülekezet

Krisztus gyülekezetével szemben azzal az igénnyel lép fel mindig a világ, hogy legyen a gyülekezet tiszta, legyen - az ő kifejezésével élve — a jók társasága. Ha ezt nem látja - márpedig nem láthatja -, akkor feljogosítva érzi magát arra, hogy elvesse az egész, az egyház által hirdetett isteni igazságot s képmutatónak bélyegezzen minden keresztyént.

A világnak ez az igénye, a belőle levont helytelen következtetések nélkül, Krisztus igényén alapszik. Az egyház Krisztus menyasszonya, s mint vőlegény azt akarja, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögözés, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen (Ef 5,27).

Krisztusnak és a világnak ezt a közös igényét szíve mélyén sóvárogva helyesli minden keresztyén. Ebből a sóvárgásból született meg minden reformáció, indult el minden ébredés s ennek torzhajtása minden, az egyháztól elkülönülő közösségi mozgalom és a szekták.

Az ige azt mutatja, hogy ezt az eszmét a valóság nem fedi. A gyülekezet a valóságban nem tiszta, hanem kevert gyülekezet. Jézus beszél az igében egy pásztorról, akinek 100 juha van. Juhai nem mind kedves, szófogadó, szeretetreméltó, szelíd báránycák. Van köztük olyan juh is, amely önfejű, többet és mindent jobban akar tudni, mint a pásztor. Nem arra megy, amerre a pásztor vezeti a nyáját, hanem saját útjain kódorog. Gyapja tele van bogáncssal, tövis karcolja és tépi, szakadékokba zuhan, lábát töri, vagy nyakát szegi. Mindig gond és bosszúság. Vele egymagával több baja van a pásztoroknak, mint az egész nyájjal.

Hogy ez nem csupán kép, hanem szomorú valóság is, mutatja, hogy Jézus azután kép nélkül is beszél arról, hogy a gyülekezetben vannak olyan hívek, akiknek bűne nyilvánvaló, de akik nem hallgatnak a testvéri szóra, a baráti figyelmeztetésre, fittyet hánynak még az egész gyülekezet közvéleményére is, s mennek tovább megátalkodottan a maguk útján.

Ez a józan látás a gyülekezetéről. Minden más álmvilág. A világ végéig keverve van a gyülekezetben a búza és a konkoly. Ez persze nem mentség a konkoly, az eltévedt bárány és a megátalkodott bűnös számára, de a többieknek sem arra, hogy ezek miatt hátat fordítsanak az egyháznak. Jézus ezt a kevert gyülekezetet is szereti, hogyne kellene hát nekünk is szeretnünk!

2. Jézusnak ez iránt a kevert gyülekezet iránt való szeretete kereső pásztori szeretet, vagyis misszió. A gyülekezet is tehát missziói gyülekezet.

Mikor a pásztor este hazahajtja nyáját a karámba és észreveszi, hogy a haszontalan kódorgó bárány megint hiányzik, nem legyint a kezével bosszúsan, nem hagyja sorsára, mint akiért kár már egy lépést is tenni, hanem otthagyja a 99-et, s elindul keresni a hiányzót. A kép szerint hegyi legelőn van a nyáj, nem olyan egyszerű tehát a keresés. Nem áttekinthető síkságot pásztáz át a szemével, hanem girbe-gurba hegyi ösvényeken kell végigmennie, hegynek föl, völgynek le, szakadékba kell alászállnia. Tövis megtépi, kezét a kövek felsebzik, körülötte éji árnyak settenkednek, de ő nem hagyja abba. Nem nyugszik addig, amíg meg nem találja, ami elveszett.

A gyülekezettől is ezt a missziói lelkiületet várja. A bűnöst nem szabad sorsára hagyni. Mindent meg kell kísérelni a megmentésére. Utána kell menni, nem csak egyszer, nem csak kétszer, hanem sokszor. Nemcsak egyedül. Ha a bizalmas beszélgetés nem vezet eredményre, mozgósítani kell az embereket, kettőt, hármat. Ha ez nem elég, meg kell mozgatni érte az egész gyülekezetet.

A gyülekezetnek mindig megvan az a kísértése, hogy a magja körül betokozódjék. Olyan az ilyen gyülekezet, mint a divathölgy, aki órák hosszat elül a tükre előtt s ápolja a szépségét: masszírozza az arcát, vasalja a ráncait, festi a pírt az arcára, bodorítja a haját, s tanulgatja a hódító mosolyt. Tőle akár el is veszhet a kívül való világ, ő csak magával törődik, csak magát látja. A missziói lelkét levetkőzött gyülekezet is csak magával törődik. Buzgón fújja az éneket, elproblémáztat a Biblián, imádságok szárnyain emelkedik a magasba, s jólesően lubickol a testvéri közösség szeretetfürdőjében. Ez a megáporodás, az elposványosodás biztos útja. Biztosan elvész, ha nem megy el menteni azokat, akik elvesztek. Menthetetlenül meghal, ha nem indul el felébreszteni azokat, akik halófélben vannak (Jel 3,1-2).

Milyen messzire vagy te hajlandó elmenni a gyülekezet tévelygő bárányai után?

3. Ez a gyülekezet fegyelmezett gyülekezet.

Nem vasárnapról vasárnapra alkalmilag összeverődött templomi közösség vagy egyéb egyházi összejövetelek alkalmára betévedt társaság, hanem nyáj, melyet összetart a fegyelem abroncsa. Az együttlét után nem esik szét darabjaira, mint az abroncs nélküli hordó alkotó dongáira. Mindenki számon van tartva. Hiányzik, ha valaki hiányzik. Egyetlenegy sem maradhat el anélkül, hogy észre ne vegyék.

Az ige pontosan előírja az összetartó egyházfegyelem gyakorlásának módját. Ha valakinek meglazul a gyülekezettel való viszonya akár úgy, hogy elvonja tőle a test és a világ szerelme, mint a példázatbeli tévelygő bárányt a nyájtól, akár úgy, hogy erkölcsi téren jelentkezik rajta az „elszeplősödés”, akkor először bizalmasan kell kezelni a dolgot. Az, aki tudomást szerez az esetről, menjen el hozzá, s próbáljon négy szemközt a lelkére beszélni. Ha ez nem vezet eredményre, akkor vegyen maga mellé még pár testvért, olyanokat, akiknek szeretete, eligazító bölcsessége közsímet, vagy akiket közelebbi szálak fűznek a bajba jutott testvérhez, s próbáljanak együtt beszélni komolyan az elmaradozó vagy bűnbe beleragadt testvérrel. Ha ez sem vezet eredményre, akkor akármilyen fájdalmas is ez, a gyülekezet nyilvánossága elé kell vinni az egész ügyet. Itt vagy magába száll a bűnös, s akkor minden el van intézve Isten dicsőségére, ember üdvére, gyülekezet épülésére, vagy megátalkodik a bűnös, s akkor sajnos nincs más megoldás: ki kell zárni az illetőt a gyülekezetből mindaddig, amíg jobb belátásra nem jut.

Az eljárás világosan mutatja, hogy ez az egyházfegyelem nem bíraskodás, hanem, amint a Jézus által használt példázat is mondja, pásztori ténykedés. Nem a rendőr keresi benne a törvény elől menekülő gonosztevőt, hanem a pásztor az eltévedt bárányát. Ezért van tele az egész fegyelmezés szeretettel. Figyeljük meg, mint beszél Jézus a példázatban a bűnösről! Báránynak mondja a bűnöst s eltévedésnek a gonoszságot. Később a 10. versben a kicsinyek közül egynek nevezi. Csak a szeretet tud úgy nézni a bűnösre, mint valami kis gyermekre, aki elvágódott az úton és besározta magát s most ott sír a piszokban.

Ez az egyházfegyelem nem büntetni, hanem menteni akar. Ha büntet, azt is azért teszi, hogy mentsen vele. A gyülekezetből is azért zár ki, hogy odakapcsolja az elszakadót ezzel is a gyülekezethez.

Vállalod-e ezt az egyházfegyelmet? Vállalod-e úgy, hogy rajtad gyakorolják és vállalod-e úgy, hogy te gyakorlod másokon? Aki kikéri magának, s meg van sértve, ha rajta egyházfegyelmet gyakorolnak, annak baj van a keresztyénsége körül. De annak is, aki nem tartja reá is tartozónak a más bűnét, s Kainnal vonogatja a vállát: Avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?

4. Ez a gyülekezet a kulcsok hatalmával élő gyülekezet

Az egyházfegyellemmel szerves összefüggésben van a kulcsok hatalma. Erről szól a mai ige utolsó verse: „Bizony... olyan léssen” (18. v.). A bűnök oldozása, vagy megkötése, a kegyelem megadása, vagy megtagadása, a bűnök megbocsátása, vagy megtartása eszerint tulajdonképpen a mennyben történik, ez tehát isteni jogkör, Isten azonban átadja ezt a hatalmat az övéinek is. Tudja, hogy akik e földön mindenben azonosítják magukat az Ő álláspontjával, itt sem fognak melléfogni, s Ő a mennyben eleve jóváhagyatja az övéi földi döntéseit. Ezt nevezi a teológia a kulcsok hatalmának. Az élő Krisztus élő gyülekezete mer élni ezzel a felhatalmazással, persze amint Luther mondja, nem úgy, mint porkoláb, hanem úgy, mint ahogy a mai ige mutatja, mint pásztor. Milyen nagy dolog az, hogy nem kell kétségeskednem, megvannak-e igazán bocsátva a bűneim, nem kell ingatag érzésekben keresni fundamentumot, hanem ennek az ígének alapján egyszerűen hittel elfogadhatom Isten bűnbocsánatának az egyházban az ember által hirdetett bűnbocsánatot! Milyen nagy dolog az, hogy a bűneimre figyelmeztető komoly szót nem intézhetem el azzal, hogy az egész csak fontoskodó emberek okvetetlenkedése és kellemetlenkedése, hanem kénytelen vagyok ennek az ígének az alapján az egyházban az ember által nekem hirdetett intést Isten intésének elfogadni!

Ilyen az élő Krisztus élő, általa pásztorolt gyülekezete. Ilyen a mi gyülekezetünk is? Ha nem, vajon nem azért van-e így, mert én magam sem vagyok olyan, aki beleillenék az élő Krisztus által pásztorolt gyülekezetbe? Ha igazi gyülekezet volnánk, vajon nem kellene-e engem is kizárni belőle? Eltévedt, szegény bárány! Nézd, mint keres Krisztus a hegyek között a bűn szakadékaiban! Kíálts hozzá! Hadd találjon rád! Ámen.